

Over eenvoud en de kracht van het hart

Bertien van Woelderer

Eerst was alles eenheid, eenvoud en harmonie, in zich zelfvibrerend en levend en toch één. Toen besloot Grote Geest zich zelf te leren kennen en daarvoor moest hij zich zelf opdelen. Slechts op die manier kon hij zich zelf ontmoeten. Op de eerste uitademing verschenen de sterren, zonnen en manen als fonkelende lichtjes aan het firmament. Grote Geest verheugde zich in dit aanzien en voelde zich helemaal blij worden van binnen bij het zien van zoveel licht en schoonheid. Grote Geest besloot door te gaan en meer van zich zelf weg te schenken, opdat hij zich zou leren kennen. En zo creëerde hij de dierenwereld en schonk hen zijn eigenschappen. Elk dier kreeg een eigenschap voor Grote Geest te dragen. In een lange rij trokken ze voor bij.

“Aan jou, spin, geef ik als eerste het vermogen om met je gouden draad het web van verbondenheid te weven en de draden te spannen die de windrichtingen verbinden”, sprak Grote Geest. “Aan jou, raaf, schenk ik mijn magie en aan jou olifant mijn geheugen. Aan jou vos, mijn slimheid, en aan jou, kat, mijn gevoel voor schoonheid en gratie. Jou, Giraffe schenk ik mijn uitreiken en jou, Walvis, de taal der talen. Mijn trouw en familiezin schenk ik aan jou, kleine Wolf en de moed van het open hart aan jou, Hert. Mensen zullen zich dat herinneren, omdat je die naam met je meedraagt”. En zo ging Grote Geest verder met ieder dier een deel van zich zelf te schenken. En de dieren voelden zich vereerd door de gift van Grote Geest en ieder voor zich besloot dat te doen wat het meest verstandig was ten opzichte van die gift.

Toen alle dieren een taak hadden gekregen, gebeurde er iets heel wonderlijks. Het was alsof de energie van Grote Geest zich naar binnen keerde. De dieren hoorden een donker en vreemd geluid en toen ineens scheidde zich een donker gestalte van Grote Geest af en werd Boze Geest geboren.

Daar stonden ze, Grote Geest in al zijn licht en Boze Geest in het donker. “Jou, Boze Geest, draag ik op mij en al mijn kinderen te helpen herinneren dat er altijd een weg is naar het licht. Dat uit onwetendheid het weten geboren zal worden en dat de duisternis uit het licht geboren is. Ga, en vindt je weg in het universum en de wereld, opdat ik mijzelf mag leren kennen”. Stommeland en grommend verdween Boze Geest om zijn eerste tocht door het universum te maken en waar hij kwam, werd het donker, en wat er leefde begon te verlangen naar licht.

Dagelijks bezochten verschillende dieren Grote Geest om om raad te vragen of om verslag uit te brengen van hetgeen ze meemaakten en beleefden. Alle dieren voelden vrede, verbinding en geluk.

Op zekere dag landde Boze Geest na vele omzwervingen in het gebied waar de dieren woonden en besloot om zich zelf erg belangrijk te maken, door de toegang tot de kloof waar Grote Geest woonde te versperren. Toen daags erna Giraf besloot om Grote Geest een bezoek te brengen, vond ze Boze Geest op haar pad. Boze Geest toonde donker uit boven Giraf en vroeg met zware stem wat ze doen kwam. Toen Giraf wat kleintjes vertelde dat ze een bezoekje wilde brengen aan Grote Geest, bulderde Boze Geest dat hij de taak gekregen had van Grote Geest om hem te beschermen tegen prietpraat en alledaags bezoek. “De theevisite van de dieren heeft lang genoeg geduurd”, sprak Boze Geest luid, “en Grote Geest heeft nu eens eindelijk tijd nodig om zich bezig te houden met zaken die echt belangrijk zijn... zaken als filosofie en wijsheidskunde en nog veel meer. De tijd van prietpraat en beuzelarij is voorbij”. Giraf was erg onder de indruk en liet haar sierlijke lange hals bedroefd hangen. Ze had immers nooit geweten dat haar bezoeken zo onbelangrijk waren geweest voor Grote Geest. Al ras kwamen er meer dieren bij de ingang van de kloof en telkens als ze het gebulder van Boze Geest hadden aan gehoord, lieten ze hun kop hangen en slopen angstig terug naar hun woonplek. En telkens als Boze Geest zag hoe de dieren van schrik en angst in elkaar krompen, zwol Boze Geest een beetje van voldoening, waardoor hij tenslotte een groot donker opgeblazen angstig voorkomen kreeg.

De dieren begonnen langzaam het contact met hun taak kwijt te raken, en vele dieren raakten verstoord of uit hun humeur.

Op zekere dag besloot jong Hert een bezoek te brengen aan Grote Geest. Ze had een tijd afgescheiden geleefd, zodat ze het gezucht van de andere dieren niet gehoord had.

Toen jong Hert was aangekomen bij de kloof, trof ze daar de enorme zwarte gestalte aan van Boze Geest, die alles deed om jong Hert angst aan te jagen. "Wat kom je doen", brulde Boze Geest in de verwachting Jong Hert te zien krimpen van schrik, "heb je niet van je vriendjes gehoord dat Grote Geest geen tijd heeft voor prietpraat?" "Laat me er door", sprak jong Hert op eenvoudige doch krachtige toon, "ik wil simpel met Grote Geest praten". Boze Geest blies zich zo groot mogelijk op, zodat hij er nog angstaanjagender uitzag en probeerde op die manier jong Hert bang te maken. Maar naar het scheen was jong Hert er niet van onder de indruk en rustig en toch vastbesloten vroeg ze opnieuw Boze Geest haar er door te laten. Terwijl jong Hert standvastig bleef staan, gebeurde er iets wonderlijks. Langzaam begon Boze Geest kleiner en minder indrukwekkend te worden. Hij bulderde nog wel, maar het leek alsof hij met elke poging jong Hert bang te maken, meer en meer van zijn omvang en afschrikwekkendheid kwijtraakte. Jong Hert stond daar in zijn verlangen Grote Geest te ontmoeten en met deze standvastigheid slonk tenslotte Boze Geest tot een nietig klein donker plekje, om daarna ineens zomaar te verdwijnen. Op deze manier maakte jong Hert de weg naar Grote Geest weer vrij en niet alleen voor hem zelf, maar voor alle andere dieren.

Alle dieren raakten weer in harmonie met zichzelf en de anderen. Walvis herstelde de oude taal, Raaf de magie, Olifant hielp iedereen zich de goede tijden weer te herinneren, en Wolf herstelde de familiezin.

Bertien van Woeldereren

Baarn, 25 mei 2005